

11. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Nygårdskirken 16. august 2026, kl. 14

Tekst: Lk 7,36-50

Salmer: 10; 396; 397; 367; 517, v.10

Gud – tak fordi du ser os som vi er! Amen.

Jeg er vild med *dårlig samvittighed!* Det er nemlig så vigtigt at lytte, når samvittigheden råber vagt i gevær! Vi er jo vidne til handlinger, der får os til at spørge: *Har mennesker da slet ingen samvittighed?* Det er såmænd let nok at kvæle samvittighedens alarmklokker og bare gøre hvad der passer én. Gør man det tit nok, forstummer samvittigheden helt; så man er blevet samvittighedsløs og dermed farlig for sine omgivelser. For det er samvittigheden der får os til at gøre – ikke hvad der *passer* os, men hvad der *passer på andre!* Selvfølgelig er det rarest at have *god* samvittighed! Men den kommer ført, når man har gjort det, man godt *ved* er rigtigt – selv om det koster! Vores samvittighed beskytter os imod at *gøre* det forkerte. Noget andet er at *være* forkert. Skammen over at *være* forkert kommer *ikke* fra samvittigheden; skam lægges *på* én *udefra* - af andre. Og vi er hurtige

11. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

til at udskamme andre – og vi gør det ved at sætte lighedstegn mellem at *gøre* og at *være*: Vi dømmer *mennesket* på dets adfærd – vi nøjes ikke med at fordømme den forkerte handling. Og så straffer vi – med en kold skulder, med udelukkelse af fællesskabet – måske ligefrem med selvtægt og *hadforbrydelse*. Diskrimination hedder det. Det handler om menneskerettigheder - men det begynder helt basalt i hver eneste møde menneske til menneske: Prøver vi at lave andre *om*, så de bliver som vi vil have dem? *Ser* vi hinanden, som vi er? Tør vi mødes åbent og nært? Det var det Jesus gjorde og turde: Samvittighedsløse onde handlinger fordømte han prompte – men ofte behøvede han slet ikke sætte *ord* på; han *så* blot *igennem* alle facaderne og så *mennesket*. Jesus var helt åben i sin kontakt, uden skjulte dagsordner, uden ønsker om at lave os om. Og det er den åbne nærhed der kan forvandle og helbrede os. I mødet med Jesu åbne nære lytten sker det af sig selv: Først begynder vi at bortforklare; hektisk peger vi udad på det og dem, der er værre end os selv – det hele er andres skyld. Og pludselig kan man høre sig selv, høre hvor det runger hult og tomt: For Jesus står jo der og ser

11. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

tværs *igennem* al selvretfærdig camouflage, han ser *bort* fra det vi skammer os over og frygter at andre skal opdage og forkaste os på; han ser os som vi *er* - og som Guds elskede børn; han løfter vores skam bort og siger: *Træk været frit – du er elsket og derfor tilgivet!* Jesu åbne blik sætter os fri – og peger fremad mon nye veje til fred og fællesskab. I mødet med Jesus bliver vi os selv! Og så græder vi måske - som kvinde med håret og olien og gør lidt skøre ting i lutter befrielse over at få lov at blive lukket ind! Eller måske bliver vi bare stille og eftertænksomme som den etablerede farisæer, fordi Jesus har givet vores samvittighed en vitaminindsprøjtning: Den får os til igen at lytte til alarmklokkerne derindefra og gå i os selv og sige: *Det kunne jeg ikke være bekendt – det skal være fortid og jeg gør det ikke igen; nu vil jeg øve mig i at se på andre med det åbne, befriende blik, som Jesus ser mig med!* Og så ser Jesus dig og siger: *Du er tilgivet og sat fri – gå med fred!*

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.